
Návrat na panství

Amanda Geard

Blackwater Hall, hrabství Kerry,

Červenec 1939

Blížil se večer, když se auto konečně objevilo na cestě lemované stromy, Baby zdolalo poslední úsek silnice vedoucí k Blackwater Hall. Červenec se chýlil ke konci a podle šoféra místní už cítí ve vzduchu babí léto. Avšak úmorné vedro nebyl jediný důvod, proč se Nancy potily dlaně.

Teddy, uvelebený vedle ní na zadním sedadle, se natáhl a vzal ji za ruku. „Jsi nesnesitelně rozpálená. Není ti nic?“ Nebylo to poprvé, kdy jí po vystoupení z vlaku položil tutéž otázku.

„Je parno.“

„Dívka původem z jižní Anglie by horkem trpět neměla.“

Povolila si límec u šatů. „Může za to... to dusno.“

„Bývá tady mnohem hůř, věř mi. Dnes není takové vlhko.“ Vesele se zachechtal, aby zamaskoval, jak moc je nervózní.

Usmála se a vymanila se mu. Mimoděk otočila prstýnkem, aby přepočítala pět drobných briliantů, na které si už stačila zvyknout. Na panství jedou úplně poprvé jako sezdaný pár. V koutku duše doufala, že také naposled.

„Dobře to dopadne,“ ujistil ji tónem, který si schovával pro případy, kdy tomu nevěřil. Podíval se za ni a ona sledovala směr jeho pohledu. Tíseň na hrudi narůstala.

Nad temnou hladinou jezera Atoon se objevila silueta sídla zvaného Blackwater Hall. Nepůsobilo tak velkolepě, jak si ho pamatovala, přesto se mu

nedala upřít jistá přitažlivost. Stěny porůstal sytě zelený břechtan a na střeše z modré břidlice hřadoval bezpočet komínů. Průčelí zdobily tři řady bílých oken, některá za vláhého večera zůstala otevřená. Francouzské dveře v přízemí vedly rovnou na sytě zelený trávník, který se rozbíhal až k jezeru s břehy ježatými rákosím.

A právě z těchto dveří vyšla štíhlá postava v bílém.

„Ach, máti je tady,“ zvolal se Teddy. „Mám takovou radost!“

„Já také.“ Nancy si uhladila vlasy vyčesané do složitého drdolu, jež zvolila právě pro tuto příležitost. Přibalila si spoustu klobouků, aby měla čím zakrýt svou neposlušnou hřivu. Teddyho matka si totiž zakládala na upravenosti. V kapesním zrcátku si překontrolovala make-up. Navzdory horku pleť zůstala matná a maskara poslušně držela na řasách a obočí. Anglická růže na irském venkově. „Vsadím se, že celý den strávila...“

„Uklízením?“

„Nebo vařením?“ opáčila a Teddy vyprskl smíchy. „Určitě upekla dort, aby mě náležitě přivítala do rodiny.“ Dva kamarádi, pomyslela si Nancy, si utahují z blížící se domácí války.

„Však ono to uteče...“ sliboval Teddy, ale neříkal to moc jistě. Teď když jsou svoji, je třeba myslet na dědictví a podepsat pár dokumentů. Osobně. Dlouho to odkládali.

Nancy se odvrátila k jezeru, částečně proto, aby skryla úzkost, částečně aby se pokochala pohledem na horu Cottah. Tyčila se nad sídlem – dvě stě padesát metrů vysoký kamenný sráz na úpatí porostlý divokou vegetací a vřesem se sytě purpurovými kvítky. V zimě se svah obrácený k jihu přes den zahřál a rodina tvrdila, že když se večerní větřík převalí přes vrchol, teplý dech hory drží mráz na uzdě.

Ale když automobil zastavil před domem, výraz lady Rathmoreové byl navzdory žáru mrazivý. Stála bez hnutí, sledovala je a vyčkávala.

Teddy k sobě něžně otočil Nancyin obličej. „Jsi nádherná a já tě miluji.“ Pohládl ji po tváři. „Ty tvoje oči, Nancy... Máš neuvěřitelná kukadla. Tak podmanivá, tak modrá.“

Na rozdíl od krve, pomyslela si trpce, ale odpověděla prostě: „Také tě miluji.“

* * *

Prošli francouzskými dveřmi do prostorné místnosti s blankytnými stěnami a světlým kobercem bez jediné poskvrnky, který vypadal, jako by ho sem položili teprve včera. Nancy se držela uprostřed orientálního běhounu vedoucího doprava a doleva ke dveřím z tmavého dřeva. Nejvzdálenější stěnu lemoval velký příborník obložený vyleštěným stříbrem. U stolu pro dvanáct lidí byla prostřena polovina míst. Na druhé straně, u krbu ze zeleného mramoru s rašelinou a třískami připravenými na podpal, stála dvě pohodlná křesla.

Ve vzduchu se vznášela vůně pečeného masa. „Napadlo mě uspořádat neformální večeři,“ prohlásila lady Rathmoreová k Nancy, aniž se na ni podívala. „Abyste se u nás cítila příjemněji.“

Nancy se kousla do jazyku a usmála se. „Jste velice ohleduplná.“ Znělo to uvolněně, ale ruce schovávala za zády a nehty zatínala do dlaní. Doufala, že je to jediná vnější známka jejího podráždění.

Lady Rathmoreová přikývla. Byla to elegantní žena hovořící měkkým americkým přízvukem východního pobřeží, vysoká a bleďá, oblečená ve dlouhých sněhobílých šatech tak nepraktických, že si je může pořídit jen urozená dáma. „Počítala jsem, že se najíme v půl sedmé, ale protože jste se *opozdili*, přesuneme večeři na sedmou?“ Nepočkala na odpověď a odplula po běhounu k levým dveřím. Teddy a Nancy osaměli.

Někde v domě hodiny odbily šestou, Nancy se naklonila k Teddymu a zašeptala: „Dort nebude?“

„*Moc* mě to mrzí.“

Rozesmála se. Najednou je všechno jinak. *Ona* je jiná. Tentokrát má na ruce snubní prsten a připadá si v bezpečí. Jsou s Teddym jedno tělo jedna duše a nic je nerozdělí.

Zula si střevice a stoupla si na běžový koberec. Krásně chladil a šimral. „Přinejmenším jsem neblekotala.“ Sklonila se a pohládila krátce zastřižený vlas. Vlno. Koberec musel stát majlant. „Naposledy jsem blábolila o Edwarově abdikaci – mlela jsem dál a dál – a tys mi *potom* řekl, že se tvá matka přátelí se sestřenicí Wallis Simpsonové...“

Stalo se to před třemi lety. Bylo jí dvaadvacet a pompéznost zdejšího sídla ji dočista převálcovala. A uchvátila ji krása zdejší krajiny, což je to jediné, co si v Blackwater Hall na nic nehraje. Příroda a Charlotte. Nancy se zrovna zamilovala do Teddyho a všechno spolu sdíleli. Jejich společný život v Londýně se teprve začínal rýsovat a někdejší nezávislost se zvolna měnila v partnerství.

Zvedla střevisky a přešla po koberci. „Tentokrát jsem rozhodnutá nechat si svoje názory pro sebe.“ Zastavila se u okna. Na hladině jezera se zrcadlila hora. Stěny salonu pokrývaly rodinné portréty rodu Rathmoreových – čtyři baroni, jejich manželky a hrstka dětí.

Rodina se prapodivně větvila a majetek se dělil mezi Iry, Angličany a Američany. Mezi protestanty a katolíky. Mezi minulost a současnost. A přestože byl Teddy druhorozeným synem – tím náhradním – rodiče do něho vkládali velké naděje. Vyšší očekávání. Nancyin příchod na scénu otrásl beztak vratkým vztahem.

Otočila se k Teddymu, který se postavil za ni a objal ji kolem pasu. „Doufala jsem, že nás Charlotte přijde přivítat.“ Potěšilo ji to, ale kvůli nezvaným očím jeho ruce odstrčila.

V kabelce nosila poslední dopis, který Charlotte napsala – nedešlala ho, protože by dorazila dříve než psaní. Sdílely spolu naděje a sny. Vyměňovaly si je mezi sebou jako tenisové míčky a svěřovaly se s podrobnostmi svých životů.

„Však ona přijde,“ ubezpečil ji Teddy. Nyní stáli u okna bok po boku skoro bez doteku. „Kéž bych byl pro svoji sestru alespoň z poloviny takovým idolem, jako jsi ty!“

„Jsem si jistá, že to není pravda...“ Ale otočila se a spiklenecky na něho mrkla, aby mu tím dala najevo, že o jeho slovech ani v nejmenším nepochybuje. Dolíčky ve tvářích prozradily, že i on se usmívá.

Ale díval se kamsi za její rameno. Nancy se zarazila a nakrčila čelo. Vtom se za ní ozvalo hlasité: „Aha, vy už jste přijeli.“ Znělo do sebevědomě a důležitě.

Obrátila se za hlasem a nasadila nacvičený úsměv. Muž, jenž vstoupil do místnosti, na běhoun nedbal a podrážky jeho bot zanechávaly na koberci nepatrné stopy.

„Hugo,“ odpověděl Teddy a zlehka spočinul rukou na manželčiných bocích.

„Bratříčku.“

Nancy fascinovalo vidět ty dva pohromadě. Když se s Hugem setkala naposledy, byli si neuvěřitelně podobní, ale během posledních několika let starší z mužů přibral a kolem očí se mu udělaly vrásky. Napadlo ji, odkud tyhle vrání stopy pocházejí, protože nikdy neviděla, že by se smál. Byl podobný Teddymu, ale každý jeho charakteristický rys jako by byl výraznější, v případě nosu až moc. Oba byli světlaví, a zatímco Hugovy vlasy se

leskly brilantinou, Teddymu se po straně přirozeně rozdělovaly do pěšinky. Padaly mu do očí a on si je neustále odhazoval z čela.

Trvalo o zlomek déle, než Hugo vzal Nancy na vědomí. Ruku jí nepodal. „Aha, tvoje rozkošná manželka.“ Pohlédl na nohy v punčochách. „Má drahá, doufám, že vám máti řekla, abyste se zde chovala jako doma,“ poznal tónem, který jasně naznačoval, že v nic takového nedoufá.

„Ano, samozřejmě.“

„Jaká byla cesta?“ zeptal se Teddyho.

„Dlouhá.“

Hugo vzal bratra za paži a odváděl ho ke křeslům. „Ani já se na to netěším.“

„Co tím chceš říct?“ Teddy se ohlédl po Nancy a vyměnili si pohled, který říkal: *a je to tady*.

„Brzy odjíždím do Londýna. Příležitost se mi sama naskytla. Zřejmě zařadovala blížící se válka. Probereme to... později.“ Poslední slovo Hugo pronesl po krátké pauze, během níž kývl hlavou k Nancy.

Málem vyprskla smíchy. Byznys patří pánům, zatímco ženuška má svoje místo u plotny. S Hugem by nejspíš praštilo, kdyby zjistil, že jejich manželství zkosnatělým archetypům nepodléhá. Přesto neočekávala, že Teddy začne protestovat – protože vždycky říkával: „Hugo je ten typ člověka, kterého musíš přetřpět.“

„Počkej, až se vzpamatuji z cesty, a potom si promluvíme.“

Hugo ho poplácal po zádech s takovou vervou, až se mladší bratr ušklíbl. „Naprostý souhlas, starý brachu.“

Nancy přešla přes místnost a vzala Teddyho za ruku. „Kde je Charlotte?“ zeptala se. „Doufala jsem, že ji před večeří uvidím.“

„Předpokládám, že vyrazila na jednu ze svých milosrdných misí.“ Hugo si vzal z držáku cigaretu a podrážděně jí poklepal o jeho stříbrný povrch. „Holka hloupá.“

Nancyn úsměv povadl. Sice se rychle vzpamatovala, ale Hugův výraz jí napověděl, že si toho všiml, a jak předpokládala, uschoval si její malé selhání k pozdějšímu použití. Opatrně pustila Teddyho ruku a s přehnaným klidem si položila dlaň na čelo. „Potřebuji si před večeří lehnout.“ Zamířila ke dveřím, prošla jimi a na druhé straně zůstala stát.

Hugo se chechtal. „Odvážuji se tvrdit, že naučit tuhle začku správným manýrům nebude snadné. Ale zkoušej to dál. Kvůli máti.“

Teddy si hlasitě povzdechl a zjevně ovládl vztek. Před příjezdem o tom hodně mluvili: *musíme to vydržet. Jenom žádné drama, žádné hádky. Podepíšeme listiny a vypadneme.* Nezastal se jí, což působilo jako zrada. Místo toho se zeptal: „Milosrdné mise?“

„Naše malá Charlotte jezdí do Ballinnu a učí primitivy psát, nebo tak něco. Příšerné. Ale však ji znáš, má měkké srdce. A mozek...“

Teddy tiše zaprotestoval. Nancy sevřela kliku v dlani a natahovala uši, protože Hugo ztišil hlas. Nato se její manžel ostře ohradil: „Takhle o ní nesmíš mluvit!“

„Klídek, Edwarde. Vždyť o nic nejde.“ Hugův hlas slábl a zase sílil, jak se jeho majitel pohyboval po místnosti. Zaskřípala dvířka otvírané skříňky a zase s klapnutím zapadla. Cvakl zapalovač. „Kromě toho ji charitativní práce staví do lichotivého světla. Užene dobrou partii.“ Následoval zvuk těžkých kroků. „Koneckonců...“ Hugo se odmlčel. „Copak nás k tomu nevychovávali? Abychom se dobře prodali?“

Nancy odstoupila ode dveří. Je silná. Tohle zvládne. A po téhle návštěvě se do Blackwater Hall nikdy nevrátí.

Nikdy, nikdy víc.

Farma Cahercillín, hrabství Kerry

Září 2019

Ellie vždycky milovala tu nudnou venkovskou silnici, která se vinula z Ballinnu do vnitrozemí. Vedla kolem políček obehnaných kamenými zídkami, ležících pod farmou její matky, a stoupala údolím, až se z ní stala jen zpustlá stezka vedoucí přes zanedbané vřesoviště. A na konci stál dům Fitzgeraldových: bílý bungalov na úpatí hory, obklopený živým plotem z vavřínu rozedraného větrem, jenž jako by zde bojoval o holý život.

Když odbočila na příjezdovou cestu, déšť zeslábl. Otevřela vstupní dveře a přivítal ji závan vlhkého vzduchu smíšeného s vůní něčeho převařeného –

vepřové kotlety? – spolu s odérem dlouho dušené zeleniny. Postavila krabici s knihami na podlahu, svlékla si bundu a pověsila ji na věšák ztrácející se pod množstvím všemožných svrchníků.

„Ahoj!“ zvolala.

Na chodbu vykoukla hlava s divokými kudrlinami a zase hned zmizela. „Právě včas!“ zamumlala matka hlasem změkčeným zpěvavým nářečím z oblasti Limericku. Dokonce i po pětačtyřiceti letech patřila mezi místní náplavy. Přistěhovala se v sedmdesátých letech, kdy jediné, co lidi do Kerry přivádělo, byla pokrevní pouta nebo láska. Později zjistila, že Elliin otec je patriot do morku kostí. Farma mu patřila. Narodil se tu. Doslova a do písmene – přišel na svět ve zdejší kuchyni několik týdnů poté, co jeho rodiče farmu zdědili. Elliini prarodiče ji pojmenovali po něm: Cahercillín – místo Cillianova narození.

Jako teenager se Ellie za tohle pojmenování styděla, považovala je za příliš důvěrné, ale teď se jí líbilo. Kdykoliv projížděla branou, tátovo jméno tady vždycky bylo, aby ji pozdravilo, přestože on se už odebral na věčnost.

Zvedla dárek pro mámu a vešla do kuchyně. „Od Bernie,“ hlásila.

Moira se napřed zatvářila překvapeně, potom se rozzářila radostí. „Pro mě? Nikdy jsem...“ Zalistovala knížkou, obrátila ji v rukách a nadšené výkřiky ze zadní strany obálky odrecitovala stejně uspěchaně jako každotýdenní modlitby v místním kostele. Nato k dceři vzhlédla. „Nebyl na tebe ten výlet trochu moc? Líbilo se ti venku?“

Ellie přimhouřila oči a pečlivě zvažovala další slova. Protože kdyby to na ni *bylo* trochu moc, mohla by za to máma, která na ni spolu s Bernie ušila boudu. „Bylo to fajn.“ Víc neřekla.

Na parapetu posetém spoustou věcí na ni čekal výtisk *Guardianu* a hlavní titulek informoval o nejnovějších změnách v britské vládě. Moire neušlo, kam se zahleděla. „Vyzvedla jsem ho u O’Brienových. Deidre ví, že jsi tady... Rovnou se na tebe zeptala. Musela jsem jí říct, že se mi zhoršila artritida, abychom se bavily o něčem jiném.“

„Ty žádnou artritidu nemáš.“

Další nevinná lež.

Moira si odkašlala. „Je... něco nového?“ Ukázala na Elliinu ruku.

V níž svírala mobil. V posledních letech si na něj tak zvykla, že se jí držel jako přilepený, přestože neměla signál. Položila ho stranou. „Nedívala jsem se.“

„Dylan se neozval?“ Moira vyslovila jeho jméno, jako by bylo zakázané.

„Ne.“

„Ellie...“

„Máti!“

Moira se obrátila nazpátek k bramborám a něco si brblala.

„Co jsi říkala?“ Ellie potlačila úsměv. Dobře věděla, co mámě vadí. Moira jí to vyčítá celé roky.

„Jsem tvoje maminka, a ne nějaká panímáma z Dublinu!“

Ellie si nalila sklenici vody a strašně si přála, aby to bylo víno. „Dneska matkám nikdo maminko neříká.“

„Říká!“ Moira přihodila na brambory pořádný plátek másla a výhružně zvedla nůž. „Taky jsi mi tak kdysi říkala!“

Ellie nalila druhou sklenici a postavila ji na mrňavý stolek vklíněný pod oknem v malinké kuchyni – dost velké pro dva, s možností přibrat třetího za předpokladu, že se dobře znáte. Už bylo prostřeno: otlučený porcelán, nádobka na máslo z umělé hmoty, vybledlá prostírání s motivy irských pamětihodností.

Svolila, aby se rozhostilo ticho, a pak je přerušila. „Můžu nějak pomoci?“ Ale pohled na sporák jí napověděl, že jídlo už je uvařené. Až *moc*.

„Ne, kdepak. Jenom se posaď...“ Matka se k ní přitočila, vzala ji za ramena a vmáčkla na židli. „Hlavně se pořádně najez. Právě to nejvíc potřebuješ.“ Což sice nebyla pravda, ale Ellie udělala, co se po ní žádalo, a dočkala se odměny v podobě dvou připálených a spečených kotlet, které jí přistály na talíři, okamžitě následované porcí rozblemané brokolice a hromadou moučných brambor. Přidala plátek másla a sledovala, jak se na zelenině rozpouští. Kalorie ať vezme čert! „Vypadá to lákavě, mami,“ pochválila ji.

Moira se vmáčkla na židli proti ní a levý loket zaklínila pod nízké okno shlížející na údolí.

Ellie zvedla sklenici a doufala, že se tím pozvedne na duchu. „*Sláinte*. Děkuji ti.“

„Děkuji ti, *maminko*,“ opravila ji Moira a významně zvedla sklenici. „*Sláinte*, Ellie. Bůh s tebou.“

„A s tebou,“ odpověděla Ellie. Ustrkla vody. Pocházela z místní studny a vřesoviště jí propůjčilo příchutí tríslovin. Jestli při mně Bůh opravdu stojí, nemohl by se jednou slitovat a proměnit tuhle vodu ve víno?

* * *

Po večeři se Moira a Ellie přesunuly k praskajícímu krbu. V rukách svíraly misku s jablečným dezertem zdobeným přepečenou drobenkou a sledovaly zprávy, což bylo něco, co Ellie několik let nedělala a začala s tím až tady. Volba a struktura informací vybíraných do vysílání v šest hodin pro ni byl zpočátku šok.

Během uplynulých měsíců se její vlastní bublina novinářského zájmu smrškla a stala se tím, čím byla: pouhou bublinou. Domácí bublinou. *Dublinskou* domácí bublinou. Která každým dnem narůstala a pohlcovala další oblasti a vytlačovala z nich lidi, jako by byli jen pápěřím a ona koštětem. Každý v Irsku, dokonce i ti mladí, si nesou jizvy keltského tygra. A teď se to stalo znovu: kupci byli vytlačeni z trhu a nájemci ponecháni shnit.

V prvních týdnech po návratu do Kerry se ve zprávách probíralo jenom bydlení. Jak jinak? A právě to ji položilo. Avšak zprávy v šest už zase byly jako dřív: politika, konflikty ve vzdálených zemích a pes na skateboardu. Komu by vadilo něco pozitivního na závěr? Život přece má svou temnou i světlou stránku. Nebo snad ne?

Když zprávy skončily, Moira se zvedla a televizor vypnula. „Šálek čaje?“ zeptala se a vytrhla tím Ellie ze zamyšlení.

„Silný, prosím.“

„Silný? V tuhle hodinu?“

„Prosím.“

Moira si neodpustila varování: „Potom neusneš.“ Když Ellie mýjela, poplácala ji po rameni.

Oheň v krbu dohořel a proměnil se v hromádku řeřavého popela. Ellie se zvedla, aby přiložila kus rašeliny. Malou místností se rozlila silná vůně lékořice. Ellie přešla ke dveřím a otevřela je. Zrak jí padl na podlahu.

Krabice.

Něco, v čem se může ztratit.

Zalovila v krabici a vytáhla knihu ležící úplně nahoře. *Vraždy podle abecedy* od Agathy Christie.

Otáčela ji v rukách a vracela se do obývacího pokoje. Ještě ani nezaujala místo na pohovce, když vtom z knížky vypadl papír zastrčený vzadu. Zatrěpetal se ve vzduchu a snášel se k podlaze, aby se uvelebil u jejích nohou.

Jako by právě našel svoje místo.

Ellie se zamračila a zvedla ho. Byl přeložený v polovině a pokrýval ho vybledlý rukopis, vyvedený modrým inkoustem.

Dopis.

Udiveně povytáhla obočí.

Starý dopis.

V levém horním rohu s datem 3. srpna 1940, pod natištěnou hlavičkou napůl zakrytou hnědou šmouhou. *Wynn's* něco. Zamračila se na povědomé slovo a odmítla myslet na jeho souvislosti. Přejela rukou po stránce, otočila se zády k ohni a začala číst.

Moira se vrátila se dvěma hrnký v jedné a Berniiným darem v druhé ruce. Postavila hrnký na stolec a uvelebila se v křesle ladícím s kanapíčkem potaženým vybledlou kostkovanou látkou. Kdysi v něm rád sedával Elliin otec a dokonale se k němu hodilo. Ellie někdy mívala pocit, že z něj sotva vstal a zanechal po sobě prosezený polštář, opotřebovaný léty vysedávání u ohně. Vzpomínala na otcovy trapné vtípky, které ji nutily obracet oči v sloup, anebo jak ji pyšně plácal po zádech, když zabodovala ve škole.

Ale když se v křesle uvelebila Moira, zdála se droboučká.

„Co je to?“ zeptala se a ukázala dceři do klína.

Ellie jí podala dopis a zvedla hrnek. „Záhada přímo od Agathy Christie,“ odpověděla a usrkla bledého čaje. Napadlo ji, že máma snad čajové lístky odměruje náprstkem.

Matka se chopila papíru a potěšeně povytáhla obočí. Vraní stopy v koutcích jejích očí se prohloubily, když se začetla. „Tomu se říká záhada...“ Vrátila psaní dceři.

Ellie palcem pohladila rýhu, kterou před osmdesáti lety po sobě zanechalo pero.

3. srpna 1940

Nejdražší T.,

at už se Ti donese cokoliv, ani na okamžik tomu nevěř. Život s námi mává, však to dobře znáš, a moje situace je taková, že už nemůžu dál zůstat v Půlnočním domě.

Je mi jasné, že ze všech lidí to nejvíc oťrese Tebou. Viš, jak se cítím. Jak jsem si představovala svoji budoucnost. Dostalo se mi od Tebe povzbuzení, abych kráčela vstříc svému osudu – a tak to udělám.

Avšak musím Tě požádat o pomoc. Přijedu příští lodí. Jsem tak vzrušená a tolik se těším! Bude to báječné dobrodružství. Všechno jsem si naplánovala. Ale radši Ti o tom povím osobně. Nebudu Ti na obtíž, protože jsem velmi dobře připravená!

Snad Ti nemusím říkat, že je tenhle dopis přísně tajný a nikdo z rodiny se o něm nesmí dozvědět, ale přesto to udělám. Snažně Tě prosím, za žádných okolností o něm nikomu nepověz. Střež jej jako oko v hlavě, ať moje záměry nevyjdou najevo.

Všechno Ti vysvětlím, až přijedu.

*Tvá
Charlotte*

Slova přetékala mladickou vášní. Ellie si pokoušela představit dívku – protože musela být mladá – dostatečně starou, aby mohla cestovat bez doprovodu. A Půlnoční dům? Jediné vodítko kromě ušmudlané hlavičky s povědomým slovem Wynn's. Nějaký zámek? Určitě ne. Tahle možnost se jí moc nezdála.

Uvědomovala si, že ji matka sleduje, proto odložila dopis stranou. Do cizích věcí už se montovala dost. Povytáhla obočí, jako by chtěla říct: *nic mi to neříká* – a zvedla detektivku. Sotva nalistovala první stránku, Moira se zvedla a odešla.

Ozvalo se zaskřípání následované řadou dunění a nezbytného rozčilování, jež vždycky doprovází otevření skříně na chodbě. Odjakživa byla naládovaná vším možným, přecpaná vzpomínkami na minulost, na kterou se Ellie nechtěla ani podívat: starými dokumenty, knížkami a tretkami, které jí kdysi byly drahé. Jedna police byla vyhrazená naučným publikacím a brožurám o místní historii. Považovalo se za slušnost koupit si u O'Briena jeden výtisk pokaždé, když vyšlo něco nového.

Moira se vrátila s jedním takovým pokladem.

„Ach, mami.“ Ellie otráveně rozhodila rukama.

Ale Moira ji neposlouchala. Posadila se a přelétla očima po rejstříku, pak podala otevřenou knihu Ellie. „Půlnoční dům,“ prohlásila vítězoslavně.

Ukázala jí rozmazanou a vybledlou fotografii venkovského sídla porostlého břechtanem, z něž vykukovala okna v bílých rámech. Za ním se tyčila zubatá hora. Rozlehlý trávník se svažoval k jezeru tak černému, až se zdálo, že pohlcuje okolní světlo. Kapitola nesla název panského domu.

„Blackwater Hall?“

Co říkala Bernie, když jí krabici předávala? *Někdo je sem přinesl z Blackwater Hall..., toho starého sídla na náhorní rovině. Neměla jsem čas je roztřídit.*

Ellie nalistovala titulní stránku. *Dochovaná panská sídla: katalog.* Stránka za stránkou seznamovala čtenáře s historickými stavbami v Irsku. Publikace byla útlá, neboť ve dvacátých letech mnohá panská sídla zmizela, a většina odkazů sestávala jen z několika řádek, historie vtěsnaná do několika nesourodých slov. Blackwater Hall nebyl výjimkou.

Blackwater Hall je jednou z mála dochovaných rezidencí v jižním Kerry z období krále Jiřího. Byla postavena lordem Williamem Rathmorem na břehu jezera Atoon kolem roku 1820. Rozlehlé panství dosahovalo až do oblasti Munsteru a Connaughtu. V roce 1845 na ně byla uvalena hypotéka, která kromě uhrazení potřebných nákladů poskytla obyvatelům peníze na přestěhování do Ameriky. Panství a dům zůstaly. Stále stojí.

Stále stojí. Stále přežívá. Pořád je tady. Což platí i pro Ellie.

Moira zrovna vykládala: „...stínem své někdejší slávy, samozřejmě. Stojí na takovém plácku daleko od silnice – v půli cesty do Kenmare. Divím se, že se o něm víc nemluví, ale vzhledem ke stavu toho místa...“

Když se Moira dala do vyprávění, nebyla k zastavení. Ellie zvedla ruku. „Jak to všechno víš?“

„To ta krabice s knihami.“ Moira pokrčila rameny, usrkla čaje a rozvalila se v křesle. „Bernie povídala, že jí někdo přinesl pěkné knihy z Půlnočního domu. *Pro Ellie perfektní,* tvrdila.“ Odmlčela se a matka s dcerou si pohledly do očí.

Moira si odkašlala. Opatrně pokračovala: „Tak jsme si o tom Půlnočním domě povídaly. Ve skutečnosti se jmenuje Blackwater Hall. Předpokládala jsem, že o něm něco najdu v některé z tátových knih.“ Při zmínce o tátovi Ellie jako vždycky sklopila zrak k rukám. Příkývla. „Bernie povídala, že majitel se jen tak tak drží nad vodou. Přijel za ním syn. Toho poslali pryč po smrti matky, chudáčka ubohého.“

„Aha.“ Ellie dopis znovu otevřela. Napsala ho statečná osoba v zemi, která statečnosti nepřeje. Charlotte rozhodně není typické irské jméno. Žena

prchající před svým údělem, stejně jako Ellie. Ale na rozdíl od Ellie chtěla odejít a nikdy se nevrátit. A zdálo se, že si tu nejistotu vychutnává.

Zatímco Ellie je z ní zničená.

„Zajímalo by mě, kdo byla ta Charlotte,“ poznamenala Moira.

Někdo s méně problémy, než mám já, pomyslela si Ellie, ale nahlas prohodila: „Dcera? Nešťastná manželka? Schovanka?“

„Možná,“ připustila Moira, otevřela knihu, ale podívala se za ni, jak dělávají lidé, kteří myslí na něco jiného.

Ellie položila dopis na kávový stůl a postrčila ho co nejdál od sebe. Věděla, co bude následovat, a vůbec se jí to nelíbilo. Kdyby na ni nalezení dopisu, obsahujícího věty: *Snad Ti nemusím říkat, že je tenhle dopis přísně tajný a nikdo z rodiny se o něm nesmí dozvědět, ale přesto to udělám. Snažně Tě prosím, za žádných okolností o něm nikomu nepověz. Střež jej jako oko v hlavě, ať moje záměry nevyjdou najevo*, zapůsobilo jako živá voda. Ale to už neplatí. Její svět leží v troskách a tahle dívka, tahle Charlotte, je pro ni jenom sbírkou slov na papíře a stínem minulosti. Nevyplyne z toho další investigativní reportáž, která bude mít neblahý vliv na Elliin život.

Za všechno můžeš ty, Ellie.

Tohle řekl Dylan, když mu vracela zasnubní prsten. Když opouštěla společný byt. Za všechno může ona. Zničila několik životů jenom proto, že nedokáže přestat strkat nos do cizích věcí.

„Je jasné...“ Moira na ni opět pohlédla, zavřená knížka zůstala ležet na područce křesla. „...že ten dopis pochází z Blackwater Hall.“

„Ano, vypadá to tak.“

„Může pro ně být důležitý. Pro lorda Rathmorea.“

„Lorda?“

„Alespoň tak o něm mluví Bernie.“

Bernie. Ellie cítila, že si s ní bude muset promluvit. „Ano, máš pravdu, máti,“ přikývla, otevřela knihu a zahleděla se na stránku. Slova jí splývala před očima. „Měla bys jim ho tam odnést.“

„Já?“ užasla Moira. „Ne. Je to *tvůj* dopis.“

„Já si to nemyslím.“

„Je to jen půlhodinová zájždka.“ Takže si to už spočítala.

Ellie zvedla list papíru ze stolu. Nebyla tak úplně bez srdce a částečně byla na Půlnoční dům zvědavá. Chtěla by ho vidět, ale jenom proto, aby jim vrátila to psaní. Nic víc. Žádné vyptávání, žádné vyvídání, žádné odhalo-

vání záhad a skandálů, jež nemá právo odkrývat. Už žádné *záležitosti jiných lidí*. „Dobře, zítra ráno se tam zastavím. Ale nevím, kde –“

Dřív, než stačila větu dokončit, Moira se zvedla z křesla. „Zeptám se Bernie.“ Odešla do zadní části místnosti a hlasitě se přehrabovala v šuplíku, než našla píšící propisku. Hned nato zmizela v hale a zvedla sluchátko.

Přeložila Jana Vlčková